

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 403.

glavni urednik:
Drago Glamuzina

izvršna urednica:
Sandra Ukalović

Ivica Prtenjača
Brdo

izdavač:
V.B.Z. d.o.o.
10010 Zagreb, Dračevićka 12
tel: 01/6235-419, fax: 01/6235-418
e-mail: info@vbz.hr
www.vbz.hr

za izdavača:
Mladen Zatezalo

za suizdavače:
Dženana Ortaš
V.B.Z. d.o.o., Sarajevo
71000 Sarajevo, Zelenih beretki 8
tel: +387 33 261 685, fax: +387 33 261 686
e-mail: info@vbz.ba

Mile Tomić
V.B.Z. d.o.o., Beograd
11000 Beograd, Bulevar vojvode Mišića 17
tel.: +381 11 3691 549, 3691 097
e-mail: office@vbz.rs

urednik knjige:
Drago Glamuzina

korektura:
Irena Španić

grafička priprema:
V.B.Z. studio, Zagreb

tisak:
Znanje d.o.o., Zagreb
studen 2014.

Ivica Prtenjača Brdo

v|b|z

ZAGREB
2014.

* * *

KATARINU SAM UPOZNAO u njezinom uredu, nosio sam joj papire za Trgovački sud, Muzej u kojem sam radio imao je nekakve parnice, a kako smo ostali bez kurira, sâm sam se ponudio da to odnesem. Volio sam za radnog vremena malo i prošetati gradom. Sjedila je u uredu, na kožnoj stolici i imala kaktus na stolu. Onaj maleni koji je najlakše zaboraviti i pustiti ga da se osuši, onaj na koji se najlakše nabosti. Kasnije ću shvatiti da bi mi, da sam bio pametniji, taj kaktus bio sasvim dovoljan da saznam tko je ustvari Katarina Mazur. Ta bi me malena biljka mogla sačuvati od te dvije godine veze i tri godine braka u koje sam ušetao kao Celineov junak u *Putovanju nakraj noći* u vojarnu. Uz pjesmu i zagrljen s prijateljem, razgaljen pariškim ulicama i ljudima na njima. Naime, moja buduća supruga bila je žena odmjerenih pokreta i suzdržane emocije, dobro odgojena mlađa kćerka iz profesorske obitelji. Njezin život bio je u ladicama u kojima su postojali posebni pretinci za pojedinačna životna područja, pa onda opet u tim pretincima maleni odjeljci u koje su se spremali posebni trenuci, a u tim trenucima još i malene krletke za fotografije, pisma, slike ili stvarčice. Sve to, sve te ladice bile su negdje iza, daleko iza ove površine koja je opet

bila odmjerena i lijepa, decentna i pristojna, bez tračka ludila, i promišljeno zaigrana.

Jesam li morao u taj brak?

Nisam.

Jesam li se bojao?

Jesam.

Jesam li se cijelo vrijeme dosađivao i unaprijed znao kako će postupiti i što će reći Katarina?

Jesam.

Ali, sve to nije razlog da se taj brak raspadne. Ljudi tako žive, može se tako živjeti.

Jedini, stvarni, neprobavljivi i zastrašujući razlog bio je Katarinin nacrt za sreću, njezin plan. Ona ga je imala i namjeravala ga je provesti. Imala je sve sastavnice te lego odluke i nije trebalo čekati. Moglo se, da se pravno izrazim, sa srećom na ročište.

Zato sam morao znati što mi taj sićušni kaktus poručuje, u kakav me to život uvlači i koje su mu krajnje namjere. Ostati malen i dugovječan, tih i nezahtjevan, ali cijelo vrijeme negdje iza kore i bodlji stvarati cvijet koji će se pojaviti u pravom trenutku, graditi život iznutra bez obzira na nepromjenjivu vanjštinu. Pa će onda cvijet otpasti, pa opet tako. Ja sam za tako nešto neplodna zdjelica s pijeskom i umjetnim gnojivom, sadržim previše vlage i zaboravljam na cvjetanje, čak se i sramim svojih cvjetova. Svaku želju koja bi taj cvijet iznutra porinula, ja već u svojim tetivama lagano obeshrabrim. Dok ona doputuje do mojih važnijih mjesta, nema je ni u tragovima.

Katarinin zaziv za srećom nije, kao kod mojih gostiju na karauli, uključivao i tjeranje demona. Ona je bila mnogo pametnija, čišća i, naravno, praktičnija. Ona se sama iselila dok sam bio kod roditelja u vinogradu. Stan sam zatekao u ugodnom skladu, prozračen i savršeno čist. Ona je ovaj brak već negdje spremila, zaključala, shvatila da je mrtav i da treba krenuti dalje.

A sad zove.

Mobitel zvoni kao lud, trčim s gusterne i vičem:

— Katarina, što je?

— Umrla mi je mama. Sahrana je prekosutra na Mirogoju, u tri, dođi.

— Ja, čuj, žao mi je, znaš, ja nisam u Zagrebu.

— Pa svejedno — jecajući mi poklopi i nestade.

Katarina plače i zove me, ladice su se porušile, stvari su iz njih na trenutak poispadale, zlatna krletka se slomila i nastao je neizdrživ kaos. Kaktus je prevrnut, iz njega kaplje crna voda smrti i plavi njezine papire na stolu, hlače, spušta se niz bedra do gležnjeva i kaplje na pod. Kaplje bez ritma, bez ikakvog sklada koji bi je mogao spasiti.

Uznemireno sam tukao sjekirom po jednom starom i nagriženom panju, pokušavao sam istjerati nemir koji me obuzeo, istovremeno bjesnio sam zbog nemoći da nekako pomognem Katarini. Što sam joj mogao reći? Možda onu bedastu frazu da će sve biti u redu. Bi li to pomoglo? Ali kakav joj to čovjek govori, ovaj raspadnuti

i zbrkani čovjek koji je pobjegao od ljudi jer ih je teško podnosio? Što joj ja mogu dati, a da je to uspravi, digne iz nesreće i ojača? Kakav red, sklad i kakvu utjehu?

Ostao sam ovdje jer sam znao da ne mogu ništa učiniti osim razbiti ovaj panj u iverje, istupiti ovu sjekiru i leći tako oznojen i na kraju nemoćan na borove iglice, kraj svog nepomičnog magarca. Zaklopiti oči i negdje na površini svog kaosa naći neku lijepu želju za Katarinu, neku snagu za prazninu dana koji dolaze.